

ЛЪВЪ И КУЧЕНЦЕ

Разказъ отъ Левъ Н. Толстой

Въ една Лондонска зоологическа градина показвали животнитѣ, като вземали за входъ не само пари, но и кучета и котки, съ които хранели звѣроветѣ.

Веднажъ единъ беденъ човѣкъ искалъ да разгледа животнитѣ, но нѣмалъ пари. Той хваналъ отъ улицата едно малко кученце и го далъ на пазачитѣ. Пустнали човѣка да разглежда животнитѣ, а кученцето го хвърлили въ клетката на лъва за храна.

Кученцето подвило опашка и се свило въ ъгъла на клетката. Лъвътъ се приближилъ

спѣли наедно и понѣкога си играели.

Веднажъ въ градината дошълъ единъ господинъ, който веднага позналъ своето кученце. Той поискалъ да му го върнатъ. Прислужницитѣ се приближили до клетката и започнали да викатъ кученцето, за да го извадятъ, но лъвътъ настрѣхналъ и заревалъ. И не далъ да взематъ кученцето.

Така преживѣли лъвътъ и кученцето цѣла година въ клетката.

Но следъ една година кученцето се разболѣло и умрѣло.

Лъвътъ престаналъ да яде, а само душелъ кученцето, лижелъ го и го пипалъ съ лапата си.

Като разбралъ, че то е умрѣло, той изведнажъ скочилъ, настрѣхналъ и почналъ да удря съ опашката си на всички страни, хвърлил се върху оградата на клетката и почналъ да гризе вратата и пода.

Цѣлиятъ день той скачалъ, мѣталъ се изъ клетката и ревалъ. После легналъ до мъртвото кученце и затихналъ. Прислужницитѣ се приближили до клетката, за да извадятъ умрѣлото кученце, но лъвътъ не допускалъ никой да се доближи до него.

Прислужницитѣ помислили, че лъвътъ ще забрави умрѣлото кученце, ако му дадатъ друго такова кученце. Тѣ пустнали въ клетката друго кученце, но лъвътъ веднага го прегърналъ съ лапитѣ си малко разкъсалъ на парчета. После кото кученце и така лежалъ петъ дни.

На шестия день лъвътъ умрѣлъ.

до него и го подушилъ. То легнало по грѣбъ, вдигнало крачетата си и почнало да си върти опашката.

Лъвътъ го обърналъ съ лапата си. То веднага скочило и се изправило на заднитѣ си крака. Лъвътъ почналъ да го разглежда отъ всички страни и не му направилъ нищо.

Като дали месо на лъва, той откъсналъ едно парче отъ него и го оставилъ на кученцето. Вечерта, като си легналъ да спи, кученцето легнало до него и си сложило главичката на лапата му.

Оттогава кученцето заживѣло въ клетката на лъва. Лъвътъ не го закачалъ, а винаги му давалъ отъ храната си,

УЧЕНИЧКА

Ехъ, на кака мъничкото, мъничкото ми другарче, — пълно съ букви и картинки — мойто хубаво букварче! . . .

Цѣлъ день двамка си играемъ, до насита пѣсни пѣя; приказки ми то разказва — съ него радостно живѣя! . . .

Колко сладко то ми дума: — Работи, учи, детенце, да порастнешъ и да станешъ най-красивото цвѣтенце,

като въ ангелска градина; че да радвашъ мама, татко — твойта гиздава родина! . . .

Ехъ, на кака мъничкото, мъничкото ми другарче, пълно съ приказки, картинки — мойто хубаво букварче! . . .

Не тжжете вий, играчки, и ти, кукло — малка птичка! Ази вече съмъ голѣма: — кака ви е ученичка! . . .

Недѣлчо Тинчевъ

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ ЩЕ СЕ ИЗПРАТИ САМО НА РЕДОВНИТѢ АБОНАТИ, КОИТО ИЗПЛАТЯТЪ АБОНАМЕНТА СИ ДО 15 ДЕКЕМВРИИ Т. Г.

ликаха. Отправихъ очи къмъ тѣхъ и всички деца насочиха погледитѣ си къмъ птичкитѣ.

— Много обичамъ птичкитѣ! — каза едно момиченце.

— Всѣки, който пѣе заслужава нашата обичъ! — казаха на децата.

— Ние всички обичаме да пѣемъ! — отговориха ми едновременно ученицитѣ.

— Тогава за добре дошълъ изпѣйте ми една пѣсень!

Децата се спогледнаха, събраха се на кръгъ и започнаха да се сговарятъ, коя пѣсень да запѣятъ. Две момиченца избѣрзаха и запѣха забравена отъ войнитѣ пѣсенчица:

— Малки моми изъ друмъ тичатъ! . . .

Детскитѣ гласове изпълниха двора, прехвърлиха низката ограда и на свѣтли искри се разтопиха надъ кроткото море. Една чайка се дигна отъ водата, направи широкъ кръгъ и изчезна въ синия просторъ. Тая весела пѣсенчица отдалечи отъ сърцето ми още повече спомена за войната и азъ се почувству-

вахъ по-малъкъ и отъ дете. Безъ да искамъ, запѣхъ заедно съ децата. Отъ толкова години за пръвъ пътъ чухъ своя гласъ и едва можахъ да го позная, толкова чудно звучеше въ ушитѣ си.

Пѣсента свърши, ученицитѣ поискаха да запѣятъ друга, но училищниятъ звънецъ ги извика въ класнитѣ стаи. Останахъ самъ на двора. Облегнахъ се на низката ограда и се загледахъ въ морето. Две морски птици извикаха надъ главата ми и кацнаха върху водата. Всичко около мене бѣ ново и различно. Азъ бѣхъ свободенъ и вече можехъ да гледамъ морето, слънцето и да мисля за бъдещето.

Децата отъ най-близката стая запѣха. Тая пѣсень бѣ съвсемъ нова за мене. Тя възпѣваше пролѣтѣта и нашитѣ селски ниви и ливади.

Много, много се зарадвахъ презъ тоя день. Дори се просъзнихъ отъ милостъ къмъ мирния и свободенъ животъ, къмъ който ни привѣрзва българското училище.

Константинъ Н. Петкановъ

ЯНТЕ ГРОЗДЕ!

Гроздето е вече узрѣло. Скоро ще започне и гроздоберъ.

Колко е хубаво по гроздоберъ!

Рано, преди още да се е показало слънцето, всички ставатъ, малки и голѣми, и радостни, съ пѣсни на уста, тръгватъ къмъ лозята. А тамъ навсѣкжде е пълно съ хора. Всички тичатъ между лозитѣ. Бързатъ да обератъ гроздето, докато слънцето още не е дошло на пладне.

Каква радостъ изпитватъ хората, като прибиратъ този чуденъ Божи даръ — гроздето! Най-сладкиятъ плодъ, който нашата земя ражда, най-вкусниятъ и ароматенъ плодъ, който храни малки и голѣми. А какъ бързо го превръщатъ на вредно и отровно питие.

Стѣпканото грозде, следъ като стане на вкусна и сладка

шира, ако не бѣде запазено отъ малкитѣ, невидими отровни гѣбички, наречени ферменти, скоро се превръща на вино.

Виното не е вече така сладко, както ширата и гроздето. То има киселъ вкусъ, защото тѣзи мънички, невидими гѣбички сѣ го превърнали на лошо, отровно питие. Тѣзи, които пиятъ вино, троятъ се бе си, загубватъ разсъдѣка си и започватъ да се ваятъ пияни по улицитѣ. Виждали сте пияни хора! И винаги сте бѣгали и сте се отвръщавали отъ тѣхъ.

Никое дете не бива да пие вино или ракия. Тѣ сѣ вредни питиета. Пийте само прѣсна и сладка шира и яйте грозде, защото то е най-хранителния и най-вкусния плодъ. Така ще бѣдете винаги бодри и здрави!

ЗА ЖИВОТА НА КРОКОДИЛИТѢ

Въ Америка — Флорида, сѣмъ обзаведени модерно нѣколко развъдници за крокодили. Въ най-голѣмия развъдникъ живѣятъ надъ 500 крокодила. Между тѣхъ има малки крокодили — голѣми колкото една яребица, но има и великани дълги нѣколко метра.

Крокодилитѣ сѣмъ вѣковни животни. Споредъ проучванията на професоръ Иреръ, най-стариятъ крокодилъ въ развъдника е на възраст къмъ 900 години, следователно, родилъ се е преди да се яви на континента Христофоръ Колумбъ.

Крокодилитѣ никога не боледуватъ. Тѣ живѣятъ като сѣмъински дембели. По цѣли дни лежатъ на слънце, пекаятъ се и лапатъ съ голѣма охота храната си. Сърдцето

на крокодила дава 16 удара въ минута. Отъ кожата на младитѣ крокодили правятъ обувки, чанти, цигаревни кутии и др. Стопанитѣ, когато поискатъ да убиятъ единъ крокодилъ, не го стрелятъ, а го вкарватъ въ водата и го удравятъ подъ нея, докато се удави. Крокодилътъ не може да стои подъ водата повече отъ два часа.

Женскиятъ крокодилъ снася отъ 20 до 80 яйца и ги зарава въ земята на брѣга. Следъ 60 дни майката изравя яйцата и отъ тѣхъ излизатъ малкитѣ.

Крокодилчетата никога не играятъ. Тѣ лежатъ на едно мѣсто цѣли шестъ месеца като мъртви и едва по-късно се раздвижватъ. Професоръ Иреръ твърди, че крокодилитѣ живѣятъ до 2000 години.

ТОЗИ БРОЙ изпращаме на г. г. главнитѣ учители за прегледъ и разпространение, като разчитаме на тѣхната пълна подкрепа. Вториятъ брой ще се изпрати само на тѣзи г. г. главни учители, които съобщатъ, че желаятъ да разпространяватъ в. „Славейче“. Записвайте нови абонати! Вестникъ „Славейче“ е най-хубавиятъ и най-евтинъ вестникъ за деца и юноши. Прегледайте го и ще се увѣрите въ това!

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Левъ Толстой

Роденъ е на 28 августъ 1828 година въ с. Ясна Поляна, Русия, а починалъ на 20 ноември 1910 година на гара Астапово.

Левъ Николаевичъ Толстой е въ числото на най-великитѣ писатели. Написалъ е много книги, които сѣ преведени на почти всички езици. Отъ него сѣ романитѣ: „Война и миръ“, „Ана Каренина“, „Възкресение“, драмитѣ „Силата на мрака“ и „Живиятъ трупъ“.

Той е известенъ не само като писателъ, но и като апостолъ за братството и мира между човѣчеството. Вдъхновяванъ отъ учението на Исуса Христа, той оставя своя животъ на богатъ и охолень помещикъ и заживѣва единъ новъ животъ. Отказва се отъ богатството си, става вегетарианецъ, въздържателъ и съ личния си примѣръ завладява много люде, които ставатъ негови последователи и проповѣдници на неговитѣ идеи. И днесъ по цѣлия свѣтъ последователитѣ на Толстия продължаватъ да проповѣдватъ неговото учение и да зоватъ човѣцитѣ къмъ миръ и братство.

СБОГОМЪ

Люшкай се, о птичко волна, и звѣнлива пѣсень пѣй, догде свѣтъ е простора и засмѣно слънце грѣй.

Догде сетенъ цвѣтъ въ горитѣ и джбравитѣ цвѣти, въ равнинитѣ и полята веселъ звѣнъ и смѣхъ ехти.

Тазъ омайна, пѣсень чудна ще заглѣхне день следъ день, задъ банири щомъ засвири скоро вѣтърътъ студень.

И тогава, сбогомъ, лѣто, дни прекрасни, птичко ти, сбогомъ, сбогомъ, пѣтъ те чака къмъ далечнитѣ страни.

Николай Розалиевъ

ЮНАКЪ ЗАЮ

Заю-Баю най-обичалъ изъ гората босъ да тича. Тѣй си стѣпвалъ ужъ по-леко, пѣкъ и бѣгалъ на далеко отъ своитѣ врагове, що живѣятъ по горитѣ, по села и градове.

Не знамъ, презъ коя година, тръгналъ Заю съсѣ двамина приятели много стари, негови добри другари, надалече изъ гората, безъ обувки на краката. Тѣй като вървѣли, тѣзъ юнаци доста смѣли, срещнала ги закачливо катеричкатабѣб-рива.

— Добъръ день ви, побратими. Кжде толкозъ рано трима?

— Чакатъ ни далечъ въ гората съпругитѣ и децата.

— А защо сте всички боси?

— И почнала настойчиво отговори ти да проси.

— Ний живѣемъ съсѣ наука въ нашто царство всички тука. Приемъ си вода студена. Хранимъ сесѣ тревазелена. Съ една дума, водимъ се по хигиена. Кога дойде люта зима, топли дрехи всѣки има. Колко вѣтъръ и да духа, криемъ

си се подъ кожата. Тѣй живѣемъ си доволно, въвъ гората всички волно. Дойде ли пѣкъ топло лѣто, голи, боси по полето, скитаме така навредъ, най-щастливи въ тоя свѣтъ.

Туй изказалъ Заю самъ, като ораторъ голѣмъ.

— А, така ли? Да ти кажа право, Заю, азъ пѣкъ друго нѣщо зная. Вѣрно, че отъ хигиена хранишъ се съ трева зелена и пиешъ вода студена. Но . . . за дето ходишъ босъ, вижъ това е другъ въпросъ. Казватъ, че било отъ страхъ, — рекла катеричката съсѣ смѣхъ. — И кога те нѣкой гони, вмѣсто честичко да падашъ, тѣй по-лесничко да бѣгаешъ.

Заю се разсърдилъ доста. — Ехъ, й рекълъ, че си проста. Че на този свѣтъ, кажи, истината, не лъжи. Има ли, кажи, да знамъ, юнакъ отъ менъ по-голѣмъ? Кой е тукъ въ гората царъ? Кой е славенъ главатаръ? Кой водачъ е на дружина? Кой се бие за родина?

— Заю-Баю ревналъ съ гласъ,

— казвай, туй не съмъ ли азъ?

— Не сърди се Заю драгъ, знамъ, че си голѣмъ юнакъ.

— Е, тогава?

— Жаденъ си за много слава. Затуй, чуй ме въ този часъ, ще ти кажа сама азъ: — недей вдига толкозъ шумъ, съсѣ голѣмия си умъ. Че си царъ и главатаръ, и не знамъ какъвъ юнакъ. Чувай, ще ти кажа пакъ. Този, който се гордѣе, и за слава все живѣе, той е най-голѣмъ глупакъ и страхливецъ и подлецъ.

— Мълчи, казвамъ, викналъ Заю.

— А, ще мѣкна, ето края... Тебъ отъ всичко те е страхъ, дори и отъ вѣлки смѣхъ. Не си никакъвъ юнакъ, — чувай, казвамъ ти го пакъ.

Заю славенъ, горделивъ, като камъкъ мѣлчаливъ, слушалъ укоритѣ смѣли безъ зѣба си да обѣли. И си мислилъ въ това време: — Вижъ я умница такава, какъ добре ме тя познава.

Славчо Ангеловъ